

nu pot respira

Leonard Ancuta

fără o amintire cu tine, fără o imagine a ta
nu pot respira
sunt omul care trăiește cu vidul din becuri
dar nu suportă lumina, sunt ca un orb
pentru că nu te văd nicăieri și nu mai aprind lumânări
pentru că nu mai am aer să le pot stinge

nu pot respira
uneori am noroc, umbra mea are chipul tău și când mă prăbușesc
și sunt gata să mă înec într-o urmă de toc
coboară o statuie de pe soclu și mă sărută
pînă mă umple cu umbra și pot din nou respira

alteori mă linge un cîine pe față și îmi întinde durerea
pînă se mai subțiază și respir ca printr-o pungă de hîrtie
ca printr-o fotografie, uneori respir prin țigară
pentru că face întunericul suportabil

alteori nu pot nici prin lumină să trag aer în piept

amintirile au ecou, un fel de reverb în care încerc să respir
dar mi-e frică să nu trag în piept golul de aer pe care îl lași
în urmă și eu traversez strada pe la cișmigiu

uneori respir pe plînsul unui melc atunci când își caută iubita
alteori îmi face respirație gură la gură trosnetul mobilei
pentru că seamănă cu acela când încă trăiam

sunt anaerob ca un chitarist care respiră cu mîinile pe coarde
îmi imaginez pagini întregi și feluri diferite în care spun că
îmi pare atît de rău și respir doar după punct, aș vrea
să respir măcar printr-o frunză lipită de talpă
să respir ca cenușa după foc

dar nu pot respira
încerc să trag în piept întunericul, poate el mă poate ajuta
am băut atîta votcă încît am făcut branhii, mă oxigenez cu uitarea
toate ceasurile topite ale lui dali
spun că sunt cel mai bun scufundător
dacă am putut trăi atîtea zile fără tine